

Faruk Atıcı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

08.06.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ađaç

...

Kuru ađaç yaslan bana,
Gölgele gölgelen,
Omzuma çık,
Kesik ađaç ađla bana...

Faruk Atıcı

Aşık Olmadan Önce Bizler

Dostlar biz aşık olmadan önce ne idik?

Bir insan mıydık?

Bir canlı mıydık yoksa?

Nefesimiz kesilir miydi mesela ilk buluşmamızda

Yada ellerimiz terler miydi o elimizi tutunca?

Yerimizden kalkmak bile istemezdik

ama mesele onu görmekse. dağları denizleri geçerdik

onu almak için durakta beklerdik saatlerce

o hazırlanırken evinin önünde bir kaç tane sigara içerdik

heyecanımızı da bastırırdı hem

sevgimizi aşırı belli etmezdi belki

Dostlar söylesenize biz aşık olmadan önce neydik?

severmiydik masum bir kediyi

minik bir kız ağladığında şefkatimizin daha önceden de var olduğunu bilirmiydik?

Aşık olmadan önce bizler neydik?

Bir kadını sevmeden önce

Onu gecelerce düşünüp uyuyamadan önce

Ona deliler gibi bağlanmadan, onsuz nefes bile alamadan önce...

Onun gözlerindeki gülümsemeye hasta bir halde dolaşmadan

Onun ellerini tutunca dünyalardan vazgeçercesine

Hediye verilmiş çocuklar gibi neşeli neşeli koşamadan....

Aşık olmadan önce bizler neydik

Anlarmıydık günlerce gecelerce adını sayıklaya sayıklaya acı çekmenin ne demek olduğunu?

rüyalarında onu görmezse o güne mutlu uyanamadan

Beklemeyi bilirmiydik mesela?

aylarca onun gelmesini...

Özlemleri biriktirip göz yaşları ile mektupları ıslatablirmiydik

Sevgilerimiz ifade edebilmek için mucize cümleler kurabilir miydik?

Ona hediye almak için bile,daha fazla nasıl hoşuna gider diye günlerce kafa patlatmadan

Aşık olmadan önce sahi biz neydik?

Bakabilir miydik başka bir insana ona baktığımız gibi

Ya da aklımızın köşesinden geçer miydi hiç onsuz bir dünya

Ondan ayrılabileceğimizi düşünebilir miydik

Onsuz bir daha mutlu olabileceğimizi

onsuz bir daha gülebileceğimizi

Bir kadını her gün kendine bir daha aşık edebilmek için ona kalbimizi en saf şekli ile açabilmeyi bilir miydik?

Onunla evlenme ihtimalinin kalbimize verdiği çarpıntının ne kadar şiddetli olduğunu

Onu sevmenin dünyanın en güzel şeyi olduğunu

Onunla mutlu bir geleceğinin olacağını düşlemenin dünyalara değışilmez olduğunu bilebilir miydik?

Bilemezdik...

Bilemedik

ve öyle de yaptık

Bilemezdi insan onun bu hayattaki herşeyden değerli olduğunu

Bilemezdik onun aslında ne kadar güzel olduğunu

bizi ne kadar sevdiğini

bize ne kadar değer verdiğini

bir daha onun gibi birini bulamayacağımızı bilemezdik
kahrolası günlerin bizi beklediğini
onu kaybedersek bir daha hiç gülemeyeceğimizi
onsuz bu hayatın çok çirkin ve anlamsız olduğunu
onsuz bütün sevinçlerin sahte olduğunu
onsuz güzel güllerin daha açmadan bahçesinde solduğunu...
bilemezdik...

Kadir kıymet bilmenin ne demek olduğunu
Onun gözlerinde aslında hayatın anlam bulduğunu
ve bir daha böyle bir aşkın, bir daha yaşanmaz olduğunu
geçmişte ve şu anda yaşayıp kalacağımız
ve gelecek diye bir şeyin asla olmayacağını bilemezdi insan
Aşık olmadan önce bizler ne idik?
bak şimdi ne olduk
özledik
bekledik
ağladık gecelerce
hiç gülmedik
sızıp kaldık hasretinde
sarhoş olduk mazide düşlerde
aşık olduk, sevdik, bekledik, özledik
ama sonunda kaybettik
neydik, şimdi ne olduk
mahfolduk dostlar mahfolduk....

Faruk Atıcı

Aşk

kim bilir kaç kere
ayrılık ölüm
ve sonra ölüm ayrılık
daha başlar daha yeni hayat
ve sonra
yaşamak çile
çile ölüm
ve ölüm gerçek

bu rüya er yada geç bitecek
kimle nasıl
nasıl kimle
o ve sen
ve sonra
sen ve o
daha bir bütünlük
daha bir bir oluş
ve bir oluşlar bölünecek
bölünüşler berbat

...
ne anladın
hayattan
yaşam bir kalp krizine
kalp bir sevgiye
sevgi o na
o sana bağlı
daha bitmez, ne bitmez kısır döngüler
hadi vur baltayı da seni tutup götür en kervanın zincirine kurtul
sonra ondan ayrıl
o kalpten çıksın
kalp yerinden...
daha biri daha var daha
ruh bedenden çıksın
ölümü bekleme
ölüler kervanında ilerlerken
ve kıramazsan zincirleri bir gün
sızlama boşuna ben aşım diye
.ve daha ve daha aşk hayat
hayat ölüm
ve ölüm güzel....

Faruk Atıcı

aşka zaman Vardır Hep

aşka zaman vardır hep
ya biraz geç ya biraz erken
unut,,,

unutki unutmaldan bir umut ol
sen yine hoyratca önüne çıkan fırsatı tep
zaten ayrılıklar ansızındır
ama aşka zaman vardır hep

yazgı
dünden bu güne farklı
sende gül
bosver bir kaç satırlık ağırlığı
toparlan ve dikel git hayata

onda acı var
ayrılık duvar
koru kendini
atma bendini
anla derdimi...
lep
aşka zaman vardır hep

Faruk Atıcı

Beklemek böyle olacak zaferi

Uyumak istiyorum
Örtün üstüme yalnızlığı
uyuyamayacaksam da
biraz durup düşünmek istiyorum

Beklemek böyle olacak zaferi
neyi neden beklediğimi sorgulamadan....
tıpkı severken yaptığım gibi...

acıımı tatmak istiyorum,
acıımı
en ücra hücrelerime kadar

ama

öyle ki
ben
daha gençliğimin en güzel çağında
ve inancıma ait tüm değerlerin
damarlarımda pompalandığı şu yıllarda
bir sevgiliye aşığım
sevgili,
bu hayata neden geldiğimizin cevabını bulduğum
tüm ağlayan insanlığın ağlatanlarını
o aşkla boğduğum.
sevgili,
en güzeli, güzelliğinden sebep bulduğum
içime, tüm yaratılanlarda olduğu gibi hepimizin kalbine
huzur doğuran güneşleri
şakaklarından salınıp ellerimizden kalbimize sunulan
serbest bir sevgi ölçüsünde duyduğum

Ben aşığım bu demir yollarında gidip gelen boşvermiş insanlara
aslında,onların kaybolmuşluklarındaki hayatın hüznüne
belki onlar bilmiyorlar ve sorgulama gereği duymadan
ama ben
biliyorum
Hayata nasıl geldiysek,
Ezilmiş ve katledilmiş insanlar için birşeyler yapamazsam
bu boşvermişlik girdabında savrulup gideceğiz öyle
ve sonra
toparlanıp baktığımda arkama
Kocaman bir kaç kıta
yemyeşil olması gerekirken mayınlarla pusulanmış düzlüklerin ardında
sonu bitmez tel örgüler vardır, niye?
pense icat edilse de,,
onu kullanacak ruhu diriltten argümanlar nerede?
Sevgili
Seni seviyorum derken,
masumları

Sana aşığım derken, yaşama sevincim olan o kutsal davayı
unuttum mu sanıyorsun yine?

Allah bize güç verdi
Bizi dünyaya getirdi
Bu evrene sahip çıkalım, onu temsilen yönetelim diye
İşte damarlarımdan akmaya duran aşkın akışını terse çeviren bu duygudur
ve hayatta kaldığım her an gözümünden tek bir damla yaş dökülecekse de
Bombalar ve çelik yaylar altında parçalanan bedenlere duyduğum üzüntü içindir, bil
öyle!

kesik yaylar
bir makinadan fırlamış. bir tankın imhasından fışkırıp kanlı toprağa saplanmış
mücadelemiz hayatta kalmaktan ziyade
o çelik ölüm robotlarının atış menziline ters yöne çevirmek gerektir diye
Sevgili
Sen bu düş yumağının içine giremezsin
buna fiziksel ve duygusal dirençlerin yetmeyecek biliyorum
Fakat ben olursan bir gün
benim yüreğimden ve kaburga kemiğimden yaratıldıysan eğer
Bekleyip zafere, bekleyip şehadete, bekleyip kader gününe
sevinmelerle muştulanacaksın, bekle....

Sevgili
Bil ki canlılar çift yaratıldı, bir dişi ve bir erkek
belli belirsiz incinmeler yaşıyorsun yalnızlığı hissedince
Yalnızlık Allah a mahsustur sevgili
ve Allah sevdiği kulların yanındadır
Hiç bir yarattığı yalnız kalmasın diye...
Onun sevgisi de böyle birşey işte...
Onun sevgisi varken
Onun varlığından haberdarken
Neden bu hayata geldiğimizden daha eksik ve daha ahmakça ölelim, niye?
Bu şekilde ölmek, insan için ve her kutsallık adına bir hiçliktir.
Hiçlikse, aslında yaratanın bir kere yarattıktan sonra hiç mücadele etmeyeceği bir şeydir
Madem hiç bir zaman kaçıp yok olamaycağsak bu hayattan ve sonrasında
Bu girdaplarda mahvoluş, bu en güzel günü unutuş niye?

Sevgili
Beni seviyorsan da sevginin far ışıklarını aynı zamanda ve mekanda, en kutsal kaynağa
da yönelt yine
Elimiz yetmiyorsa dilimizle, dilimiz de korkuyorsa, kalbimizden buğz ile...
işte bu hayata neden geldik sorsunun cevabı ve bu mücadele niye
Demıştim ya tren yollarında yolculuk yapan insanlara hayranım diye
Onlarda kendi nefisleriyle derin bir arayış içerisinde
yanlış da olsa...nereye gittiklerini bazen bilemeselerde....
sonuç olarak yaptıkları bir mücadele..
onlar belkide sadece bu dünyada gerçek aşkı ararlarken
ben biliyorum ki gerçek aşk, biz inanalara daha doğmadan verilmiş sonsuz bir lütuf
bir güzel hediye
sevgili
insanın birbirini sevmesi bile müthiş bir şeyken
o bizi öyle sevdi ki , yoktan var etti
yetmez mi...

Faruk Atıcı

Beklemek ve Özlemek

Beklemek...
Tamda günün bu vaktinde,
Heleki özgürlüğün hapsinin ziyaretinde.
Vaziyetsiz,kederli,
Her saniyesine beyaz bir saç teli...

Beklemek...
Aynı şeylerdir diyorum,
Beklemek ve özlemek.
Günün tam ortasında
Çelik bir tablonun diğer tarafında,
Güneşin kavuran sıcaklığında,
Buz gibi erimek...

Ve bilmek,
Bir gün bunların geçebileceğini...
Tıpkı zafere yazmış dakikalardaki asker gibi.
Yada uzunca bir koridorun karanlığından,
Duru bir ışık hüzmesine bakar gibi.

Senden sadece bekle,
Hasretin çoktan benim yanımda, özgür.
Sevgin zaten hapsolamıyacak kadar ruh inceliğinde.
Onu kıstıramaz aralıklı duvarlar,demir parmaklıklar.

Bekle canım,bekle umudum,bekle baharım.
Kavuşturmayana inat yüreğine hasret ekle...

Faruk Atıcı

Bu Bayram da Bir Bayram

Bu bayram da bir bayram
Beklenen her bayram gibi
Beklemesi meşakkatli ama bir ruha sahip
Özleyenler de var, bilmeyenlerde...
Bu bayram da her bayram gibi mi?
Öyle değilse?
Nerede saçları yana taralı, askı kemer elbiseli çocuklar
Şeker toplamaktan bıkmayan, usanmayan güler yüzlü çocuklar...

Nerede o eski bayramlar demeyeceğim...
Kimse kafasından bayram üretmesin
Bu bayram da bir bayram
Çocuklar yine bahçivan pantolon, saçlar yana taralı
Eski çocuklar, yani şimdinin büyükleri de yine bekleyişte.
Birileri mutlaka gelmeli!
Bu kapı çalmalı ve hiç kimsem bile olmasa, mahallenin çocuklarına o harçlık verilmeli.
Hüzünlenemem ben maziye.
Olsun! şehir, insana sosyolojik baskılar uyguluyor
Ne yapsın apartman sakinleri,
240 daire bir bahçeye sığmıyor.
Asansörde karşılaşanlar müstesna.
Üzülmeysin be,
çocuklar yine çocuk ve bu bayram da bir bayram...
Tamam ama nerede o eski bayramlar diyemeden de bu şiiri bitiremeyeceğim...

Faruk Atıcı

Çaresizlik

Çaresizlik

Çaresizlik bir deniz gibi...
Yelkenimiz yoktur,
ne de bir küreğimiz.
Gideriz ama bilinmez bu gidiş,
Gideriz ama ufuk hep sabit bir bitiş

Çaresizlik bir an gibidir...
yalnız, tek başına
sahipsiz, kimsesiz...
Bekleriz ama bilinmez bu bekleyiş
Bekleriz ama katlanılmaz bir direniş.

Çaresizlik, bir akvaryum balığı gibi...
Yüzeriz ama hep bir dönüş,
Yüzeriz ama sahtedir hep gülüş.
Her kulaç atımında, ayaklanır acı bir ölüş!

Çaresizlik hayat gibidir.
Yaşarız ama bilinmez yaşadığımız.
"Orada birileri var" demez hiç kimse,
Bunu aklından bile geçirmez!
görmez,
bilmez,
anlamaz,
duymak bile istemez!
Çaresizlik unutulmak gibidir....

Çaresizlik, bazen de ölüm gibidir.
Ölürüz ama olmaz bir son, bir bitiş,
Ölürüz ama,başlar hep tekrarlanan bir diriliş
Çaresizlik, seni severken ölümsüzlüğü kabulleniş...

Çaresizlik nefes gibidir.
Alırız ama göremeyiz,
Alırız ama,hesap edemeyiz,
Bir gün, bu fonksiyonların biteceğini bile bile yaşarken bizler,
Çaresizlik,tarihi muallak o son nefes gibidir...

Seni sevmek de, aşkın zaman göre türevidir.
Seni sevmemek,tanımsızlaşırken her geçen gün hayatın anlamını,
Seninle olduğum her saniye, sevginin sonsuzluğa yaklaştığını bilmektir.

Çaresizlik bazen yer çekimi gibidir.
Yer çeker, ondan uzaklaşmaya çalışan her şeyi,
Yer çeker,kendinden daha hafif olan her şeyi.
Sevgiler de öyle...
Seni sevmek,
daha hafif olan sevgileri çekip alıyor,sen dışında hayatıma...
Ben,sana doğru düşerken, onlar üzerime çullanıyor!
Çaresizlik,üzerimde uyguladığın çekim kuvvetidir.

Çaresizlik fotosentez gibidir.
Işık var olduğu müddetçe ekmek vardır,
Işık var olduğu müddetçe büyüme ve gelişme...
Işık yoksa, hayatta yoktur,
ışık yoksa amaç ta yoktur, yaşayacak bir toprakta!
Çaresizlik, sensiz sana olan ihtiyaç gibidir...

Çaresizlik bir yıkılmaz kale gibidir.
Şurları yoktur,
ne de bir kapısı...
Yıkarsınız! Ama yıkılan yenilmez!
Yıkarsınız ama, bu savaş hiç bitmez...

Çaresizlik bir zafer gibidir.
Tek başına
Feth edilen topraklarda,
ne kazanan sevilir,
ne de kaybeden bilinir...
Çaresizlik! ! !
Seni severken, seni yenmek gibidir....

Faruk Atıcı

Çiçek ve Gök Yüzü

Sen bir çiçek ve gök yüzü;
Mavi,serin ve gerçek!
Ben,acının gerçek yüzü
Ve bir Halik Arnas masalı
Ve bir çizgi roman kahramanı,
Çan tınıltısı,sevgi pırıltısı.

sen,bende açan bir demet
Ben,senden kaçan gün ışıltısı...
Şevgi kadar sıcak,ömür kadar kısa
Ölüm kadar yakın ve kader...
İkimizi de ağlarına çeker!

Ben,bir güneş sahrada...
sen!
Sen bir çiçek ve gök yüzü
Mavi,serin ve gerçek.

Faruk Atıcı

Değişmez Değişkenler

Bir gülüş bulutu.
Kahkahalar yağıdırıyor üzerime.
İçimden gizlice terbiyesiz küfürler.
Hepsi komik ama iğreti etmiyor.
Yağsın ulan.
Baksın benim gözlerimin içine hayat.
Çok paramız yok.
Çok arkadaşımız var.
Bir beklentiler rüzgarı esiyor ardından.
Beni cereyanda bırakıyor.
Güzel insanların saçlarına dokunur geçer genelde.
Batıya doğru gider.
Beklentileri satın alır baronikler.
Bizlere dokunup giden onların ciğerlerine iner.
Yine de ardından zalim güneş ışıkları saldırır.
Öyle bir sıcak, öyle bir feryat.
Filleri yerinden kaldırır.
Bize Lazım olan özgürlük.
Bir demokratın projektöründen saçılan ışınlar neme lazım?
Sövüyorum ulan.
Gülüyoruz.
Seviyoruz.
Çünkü rahmetli babaannem.
Bize orta yolda olun demedi mi?
Annen o el örgüsü hırkayı sen çıkardıkça giydirmede mi?
Yanlışlar ve geride kalmışlar otobüsü.
Saat başı şirinevlerden kalkar.
Tinerciler en arkada.
Otobüsün gideceği yerler belli.
Bizim mekanımız mazide kaldı bir ara.
Değişmez iki şey bak dünyada.
Birisini popüler kültür değişkenleri.
Toplumun değişmez hisleri.
Doğuda yakan batıda serinletti.
Batıda gülen çocuklar büyüyünce bizi çok inetti.
Diğeri senin hikayen.
O gülümseme bulutu senin en güzel şiirini ıslatıp mürekkebi eritti.
Hadi şimdi hatırla değişmez değişkenini.

Faruk Atıcı

Delidir Aşk

Delidir ask

Onun gözlerinde bir ruhun dirilişini izlerken
Ve leylaklarla süslenmiş bir cennetin varlığını omuzunda süzerken

Delidir ask

Ona hasretin hiç bitmeyecek bir sağanak gibi aklına düşerken
Ve gitmelerin sözlüklerden silinmiş olmasını dilerken
Güzel bir müzik gibi kalbinin kapısından yankılanıp kulağından geçerken

Delidir Ask

Delinin deli olduğunu bildiği halde tımarhaneye giderken...
Giriş gelişme ve SONUÇ kısmının bir türlü yazılamaması gibi Delidir ask!
Delidir ask!

Onu aylarca pencerede beklerken
O nsuz baharın bir kaç çiçek eksik açtığını sanıyorum
Baharın eskisi kadar masum gülümsemelerini beklerken..

Delidir ask

Defalarca erinmeden cebinden çıkarıp bakarsın ama yok
Bir cep telefonu SMS ini beklerken.
Bir rüyanın defalarca görülmesi
Bir deniz kenarında uzaktan gelen radyoda çalan müziğin içindeki tüm organlarından
geçerken hissettiğin çaresizlik gibi, Delidir ask!
Onsuz defalarca deneyipte huzura sadece aslında onunla kavusabileceğini bilmek
kadar,
Ve sonraların en sonrasında ta ki ölüme kadar mutsuz sehirlerin tek mutsuzu olacağını
bilsende vazgeçemeyeceğin kadar, Delidir ask..

Sahibini bekleyen köle triplerinde
Uykusunda bağıra çağıra uyanma nöbetlerinde
Yalnız kalabildiği her an hayalinin izinde
Bir ömür devirecek kadar delirtir ask!

Delidir ask

Ne is ne güç ne para ne san ne şöhret
Hepsinde vardır sadece bir an
O an ki seni alıp götürür en uzun tren yolculuklarına, en uzun yol otobüslerine en sakin
uçak pistlerine

Ve bekleyen yoktur aslında oralarda
Oralardan gecen sevdanın izinden kollaya kollaya götürerek ayaklarını bir boş bankta
yanlışlıklar içinde elini boş bırakacak kadar Delidir ask!

Delidir ask

Bir çocuğun arasındayken kollarının onun çocuklarını andırması fikri kadar uçuk
Bir babanın eve gec kalmış evladına ettiği dua kadar ciddi
Ve bir annenin sacının teline zarar gelse yavrusuna dayanamama guduleriyle
donatılmış, her histen farklı Delidir ask!

Delidir ask onun bütün yaZdiklerini defalarca okurken
Onun sözlerini yoktan yere üzerine alınırken

Öyle Delidir ki ask bir resmin elimde

Bir sesin ugultusuyla

Bir bakışın bir tadın hayaliyle bir çınar devirir ask!

Delidir ask

Onu andığında yutkunurken düşüncelerin...
Ona seni seviyorum diyemeden çekip gidecek kadar
Ona bazen ne kadar sevdiğini hissettirmeyecek kadar Delidir ask! !

İcimde sadece Delidir ask!

Faruk Atıcı

En Güzel Anneye

Sıcacık sevgini özledim anne.
Çıkarsızca sevmeni.
Ötesini hiç düşünmeden.
Dizinde yatmayı özledim.
Başımı okşamayı...
Bir de elini tutmayı

...

Boynuna sarılmayı özledim anne.
Anlam dolu bakışları...
Üşüyor musun? diye sormanı özledim.
Yanında olmayı

...

Dualarını özledim anne...
Hani hep benimle olan duaları...
Hesap sormanı özledim bir de.
Çok keyif vermese de

...

Uzağındayım anne...

Gurbette bir yerlerde...
Bu soğuk kış gecesinde...
Beni hiç merak etme...

Sevginle ısınyorum anne

...

Karanlıktan korkuyorum anne...
Kendimi çaresiz hissediyorum...
Sana sığınmak istiyorum...
Uzulca, sessizce...
Haykırmak istiyorum bir de...
Gecenin sessizliğine inat...
Annemi özledim diye...

Sana seni anlatmak mümkün mü anne?
O saf, duru, çıkarsız sevgini...
Kelimeler yeter mi buna?
Özlemimi anlatmak mümkün mü acaba?
Kelimeler yetmez ki bunlara.

Özledim seni anne...
Hem de çok özledim...
Dizinde yatmayı...
Başımı okşamayı...

Bir de elini tutmayı...

Dünyanın en güzel annesine...
Özlediğini söylemek...

Sevdiğini söylemek...
Çok olmasa gerek...
Şeviyorum seni anne...

Özlüyorum bir de...

KADİR GÜREN

Faruk Atıcı

Evrenin Fon Müziđi

Korkuyorum.
Gözünden düşmeye korkuyorum.
Bir kar tanesi olup da Cudi dađında.
Nuh'un gemisinden düşmeye korkuyorum.

Biliyorum ben bir zavallıyım, tüm zavallılar gibi.
Ve bilmek istiyorum, nasıl mükemmel olabileceđimi.
Belki de bir kalksam ayađa, büyük bir diriliş gibi.
Ama korkuyorum...

Korkuyorum.
Uykumda seni görme ihtimalime.
Ya göz göze gelirsek.
Ya sorarsan bana sensiz günleri.
Ya ezberimden çıktıysa o en güzel cümlelerle yapılan sevgi sözcükleri.
Ya hesabını sorarsan sensiz çağlarda neden seni unuttuğumuzu
Ya vefa, sevgi, aşk bu muydu dersen?

Korkuyorum.
Yok olmaktan değil

Faruk Atıcı

Fikrim Hür

Beni saklasan ölene dek, bir hücrede, tek başıma,
Fikrim hür, vicdanım özgür, hapsedemezsin,
Çürüse vücudum bir köşede, aciz ve fakir,
Gönlüm zengin, ruhumu tahtından indiremezsin.

Vursan beni alımdan bin kere, damarlarımı kurutsan,
Beni ben yapan fikirleri öldüremezsin.
Durdursan her adımda, taş koysan yoluma,
Coşkun nehrin önünü bir sed le kesemezsin,,

Faruk Atıcı

Gece

Bir mermi geçti kulağımın dibinden
Vızıltısına tutunup girmek istedi yalnızlık.
Öyle bir yalnızlık ki, kainatın içerisinde tek başına.
Bir zifiri karanlığın altında rüzgarsız ve efkarlı gecenin altında kocaman bir mani yazar.
Aptal mısın der!
Aptall...
Görmüyor musun bu eşsiz ışıklar içindeki karanlığın sevgisini.
Örtmüyor mu üzerindeki kirleri, yaraları...
Sonra bir ağacın arkasından gelen düdük sesi beni gerçek dünyadan alır.
Gelenler var.
Bir mermi daha vızıldar omzumdaki düğmeyi oynatırcasına.
Sanki hayattaki aldığım ilk nefes gibi derin çekerken sigaramdan, ateşi avucumun
içinde ışıdamaz dururken, aklımda annem, sevdiğim ve vatanım.
Dizlerimin pantolonuma yapıştığını anladığımda artık çok geçti.
Yalnızlık yerini meleklerin kanat çırpışları arasında benden gitmiş, sanki uzun bir yoldan
bir dünya varlık beni görmeye gelmişti.
Sonra gökyüzündeki yıldızların ardı ardına yazdıklarını birlikte okuduk.
Onlara sakın ölümler demeyiniz.
Zira onlar diridirler fakat siz görmezsiniz.
Görmedik, görmediler.
Ne yaptılar bölemediler.

Faruk Atıcı

Gideni Belli Değil...

Bir yolculuktur ki;
Uęurlayanlar da bilmez, giden de...
gidilir bilinmeze...
Ne istasyon,ne bir fren sesi, ne inleyen vagonlar.
Sadece, ip gibi dizilmiş hayatın sillesi önünde eğilen raylar...
ve ben ' o insan nefesleri ile boğulmuş vagon camlarından gördüklerimi anlatamam...
Aynı hayatım gibi,
hızlı
bulanık
araya bir kaç güzel bulut ve tarla serpilmiş
...

Faruk Atıcı

Hayat Aslında Çok Uzun ve Çekilmezdir

Biliyor musun dostum hayat o kadar kısadır ki,istediğin hedefe ulaşamazsın!
Ve insan çoğu zaman ahmaktır,kısır sevdalara tutulunca

<bir yürüyüş düşün!
ne bir dağa,ne bir,ovaya,ne sınırların ötesine
o yürüyüş ki sadece bu çağı aşıp gidecektir,senle beraber,seninle!
çocuklar,bırak oynasın zamanın zembereğiyle
ama sen yağız bir atlısın,yürümelisin semerindeki yüklerinle
zamanı kıskandıran bir hızla aşarak ışık hızını
gitmelisin ötelerin uzun ve güzel günlerine

Hayat o kadar kısa dır ki hedefe bir adım bile yaklaşamazsın
Sen böyle önünde bir kitap,gözlerin satır takipçisi
Düşüncelerinde ketler var, ne görüyorsa onu anlatıyorlar beynine
Ya o kitabı okuyacaksın,yada tarihi baştan yazacaksın
Seni götürecek sonsuzlara ondan aldığın tecrübe

Aslına bakarsan,hayatın bir adım ötesini düşünen bir millet olamıyoruz
Bir şekilde kavgalar ediyoruz, değerlerimizi unutuyoruz
Top yekün birbirinden emin olan bir toplum olduğumuzu bir düşünsene
birkaç milyon insanın süslü oyuncaklar gibi güzel ve temiz olduğunu
O insanların kalplerinde ufacık şeylerden ziyade,zamanı aşan büyük ufuklar olduğunu
bir düşünsene!

Zaman sadece ne kadar yaşlandığın algısından doğmuştur.
Ya da bir ölümün veya bir doğumun üzerinden ne kadar daha yaşlandığının
Gerisi gerçekten de ilgisiz bir akıştır.

En doğudan en batıya seslenmek isterdim
Hayat çok kısa dostlar
O kadar kısa ki
Bu satıra gelene kadar 65 sn kayboldu!

Şimdi ilk insanlardan bu zamana kadar yaşayan tüm özel insanlar gibi
Ölümden sonrası için bir hazırlık yap.
Kalbini incelt ve seyret,beklerken o güzel dünyaları
hayat ne kadar uzun ve çekilmezdir.

Faruk Atıcı

İlginç

İlginç
En başta, Yaşamak ilginç.
Özelikle şehrin tam da göbeğinde...

Sözlerimi saklamadan, sesimi duyurmadan başıra başıra yazacağım.
Bu kadar dip dibe yaşarken, milyonların bu sessizliği ilginç.

Senin var olman da en az benim yok olmak üzere düşe yazdığım hayallerimin
gerçekleşme ihtimali kadar ilginç.

İnsanın en çok istediği şeylerin de hep ihtimallerin arasında saklanması ve
olacaklardan kaçması da ilginç.

Korkularla başetmek, hayatı herkes gibi yaşarken, hiç kimsenin ulaşamayacağı bir
duygusallığa erişmek de çok ilginç. anormal

Bilmek istemediği halde, bütün küfürleri kendi yazmış gibi söyleyebilmek,

Görmek istemediği halde bütün ölümlerin maktülüymüş gibi yaşarken ölmek de ilginç.
Acı mesela.

Acıyı hissetmek de
Hem de fitili ateşlenmemiş bir mumun erimesi kadar ilginç.
Daha sayayım mı?
Platonik olmak ilginç.
Sevip de ayrılmak ilginç.
Sevmeden bir olmak daha da ilginç.
Yürek yanmaz ki,
Kalp acımaz ki
Bir çocuk, yetim bırakılmaz ki
Bunlara insan demek zor be ...

Gözün gördüğü, kainat tablosunu
Burnundan çektiğin baharın kokusunu
Kulağından dinlediğin doğanın coşkusunu
İnsanların bozmaya çalışması da çok ilginç.

Ahhhh

İnsanoğlu ne ilginç bir varlık.

Faruk Atıcı

İyi Biliriz

Biliriz,
ölmeyi
koşa koşa gideriz.

Hazırlanıp da gideriz,
Kıyafetimizi söküp dizimize,
bağlayıp da gideriz...

Dünyanın bütün insanları..
Bekleyin
Yine Doğacağız!
GÜNEŞİ PERDELEMEDEN
Güneşin doğduğu yönden..
Geleceğiz
bekleyin.
Ufuklardan veya göklerden..
Hayır hayır, adımlarımızın tozlarıyla,
evlerimizden.
Ellerimizin kirleri ile
işlerimizden...
Bekleyin tüm mazlumlar
Gözyaşlarınızı biriktirin
Yıkılacak şehirler var, yıkılacak putlar
Aynı zamanda dönüşmesi için gül bahçesine.
Bekleyin ey mazlumlar
yıkılacak kapitalizmin çarkları,
boğulacak firavunlar.
yerle bir olacak nemrutlar...
Dedim ya biliriz.
Allah Ademe öğretti,
Bu savaşçı ruhu
Yüce Adem genlerinde gizledi
Silsilemiz var.
Asırlarca bekledik, gördük
Şimdi siz de bekleyin ey insanlar.
Fakat bu bekleyiş bir durulsama olmasın
bir geri çekiliş hiç değil!
Bu bekleyiş,
haliyle aktif bir volkan
bu bekleyiş
Vakti ile BİR ALPARSLAN BİR OSMAN
BEKLEYİN....

Faruk Atıcı

Kaldırım Taşları

Kaldırım taşları, yürümekten keyif aldığım yollar...
Onlar da sana hasret.
Ben gezdikçe üzerlerinde,
ağlıyorlar...

Faruk Atıcı

Kendini Arayan Dünyasız

Bir dert var
Dermanı yok
Dünya ileri saran bir kaset
Geri saran yok.

Kainatın uzak yerlerinde
Bir toz bulutu olsaydım
Savrulurken boşlukta
Ne dert tasa
Ne de gam yok.

Bilinmezlik
Özür diliyorum hayattan
Kendimi daha farklı hissedemiyorum
Sevilmezlik
Seviyorum ailemi ama
Kendimi sevemiyorum.

Yaşlanmak acı vermiyor
Sadece kendimi arıyorum
Bir akşam vakti bana yetmiyor
Huzuru yalnızlıkla tadıyorum

Şürüdeki alfa erkek değilim
İstesem olurum belki
Dağdaki çoban olmak yada
Sarp kayalarda bir dağ keçisi

Yok olmak zorundaymışım gibi
Yoksa bu nehre karşı yüzemiyorum
Varlık bedenimde ruhum yok gibi
Suyun üstünde duramıyorum.

Aslında çok iyi bir insanım
Çok zeki ve temiz bir çocuktum
Büyüdükçe insan olmam kaldı
Çocukluğum kayboldu gitti

Rüyalardan bahsetmiyorum
Gerçeklerin uykuda olduğunu biliyorum
Ölümleri çağırmıyorum ama
Yaşamaktan yoruluyorum

Psikolojimin kendisiyim
Ruhumun kaybolup gidişinde
Modern dünyanın kölesiyim

Belki galaksilerin olağan hızında
Kurallar bütününün içerisinde
Bir kümenin tam çizgisinde
Küme dışındaki varlıkları merak etmekteyim
Bedenim a kümesinde

Ruhum nerede?

Bu dünyaya yakışmıyorum
Ötelerden geldiğim çok belli
Yemek yemekten ve yürüyen merdivenlerden hoşlanmıyorum
Oturup düşünmek istediğim çok bariz.

Konulurken bu topraklarda bir anne beşiğine
Neden kelimesinin icadından habersiz
Nasil sorusunun duyarsamalarını cevaplardan seçerken
Kimim suali? Merak etmenin heyecanı ve
Dördüncü boyutlardan gelen ninnimsi bilgi heyelanlarının altında yardım istiyorum..
Beşik sallanıyor ben boğuluyorum.

Bu yazıdan kimsenin birşey anlamasını beklemiyorum mesela
Sagnaklar halinde beynime düşen fikirlerin
Bilimsel temellere otturarak ilerlemeye çalıştığım hipotezlerim
Sahi nereden geliyor bu bilgi bulutları?

Yok olmak, bütün karanlık sokaklardan geçip, ışığın aydınlatmada çaresiz kaldığı gerçek
karanlığa kavuşmak demekse eğer
Ruhumun kaybolduğu, o bedenlerin atomlarına ayrıldığı topraklarda onunla buluşmak
istiyorum.

Bilmek istiyorum dünyadan ne kadar uzağa gidilebileceğimi

Öğrenmek istemiyorum.
Bu dünyadan gelen hiçbir bilgiyi.
Besin zincirinin kırılmasını engellemek istemiyorum.

Bir geminin makine dairesinde gece artıklarla beslenmek için oraya buraya koşan
fareler gibi bedenler.
Kaptanın umrunda mıdır çöpteki artık yiyecekler?
Tayfalar çok kazanmanın verdiği hırsla horuldarken
Bir içki masasındaki bozuk soğan kabuğunun kokusundan başka bir hava yoktur
teneffüs ettiğim.

Ben bilmem
Ben uyumak isterim
Uyurken beynimin özgür olduğunu bilirim
O yaşarken ben onu bir kameradan izlerim
O şarkı söylerken ben dinlerim.
Ruhum bana eşlik etseydi eğer
O gemide sigarasını serin gökyüzüne üfleyen bir kaptan gibi mağrur duruşum olurdu.
Bir ruhum olsaydı eğer sürünün lideri, dünyanın efendisi ben olurum.

Parantez içinde büyük cümleler gibi kendini birşey sanan bedenler, kütüphane gibi
ruhlardan ayrı gaflet içerisinde mutluyken.
Ben bir nokta bile olamazken onlardan daha iyi bir bilince sahip olduğuma
şükrediyorum.
Bir nokta olabilmek dışında bir iradem olmadı elhamdülillah.
Olamaz da.

Çünkü bir cümlenin her zaman bir karşılığı ve bu karşılığı yok edecek başka cümleler vardır.
Bedenler cümledir.
Bir noktayı ise alt edecek hiçbir cümle yoktur.
Nokta ruhu arayandır.
Ruh ise sanıyorum kütüphanecidir.

Faruk Atıcı

Keşfet!

Zira hayattaydık hepimiz.
Ve hayat hepimiz için eşitti...

Kara bataklar bile paylaşırdı gagasındaki balığı martıyla...
Ve çocuklar seksek taşlarını kırarak büyürdü, müsrif olmamacasına

Keşfettik,
Mahfetzmeyi
Acı vermeyi

Basamağı keşfettik
Yükselmeyi...
Enselere basa basa!
Kemik çatırtısı eşiliğinde yükselmeyi...

Silahı!
Pardon önce barutu.
Sonra misket bombalarını
Her mazlumun payına düşen etkisini keşfettik.

Şimdi tecrübe,
Bizim için gaddarlığın çevirisi.
Şimdi bilmek,
İnsan kullanmayı bilmektir.

Bir annenin doğurduğu yavrusuna arkasını bakmadan gidişini izledik
Bir babanın sülbüne nasıl yaklaştığını!

Dünya değişsin temennileri,
Dünya iyileşsin yakarışlarına dönüştü.

Dünya nın hep ileri gittiğini.
Güneşin hep batıdan battığını keşfettik...

Sabır denen olgu bir histen çok eylem oldu!
Sevgi sahibi olmak,
Dünyayı yeniden çiçek bahçesi yapmak,

Ve insanı, ibrahimi görmek hiç de kolay olmayacak...

Faruk Atıcı

Lazım

Umuda düş,
Geçmişe iz,
Yanlışta düşmek gerek.
Düşüp de kalkmak gerek,
Kalkıp da koşmak gerek,
Koşup Rabbi bulmak gerek.

Rabbe itaat,
Kalbe iman
Dünyaya huzur gerek...

Faruk Atıcı

Neden Yokluk Yok Olmuyor?

Bir günah işledik
Böyle başladı her şey..
Sadece bir günah işledik ve bitmedi bir daha başımızda eksikler.
Şen ölümü ölümsüzlükten önce sanıyorsun can gardaşım
Ölümün sonrası, ölümsüzlüğün öncesi olamaz
Biri hiç başlamazken diğeri son bulmaz...
Ben neden varım?
Sen neden varsın? bunları hiç düşündün mü?
Neden varlık bir hareketle belirlenmiş bir sona sürüklenirken,
yokluk aynı yerinde boş ve melül bir tahtta oturuyor.
Neden yokluk yok olmuyor?
neden boşluklar var
uzayda başlayıp kalbimize kadar dolan boşluklar...
Ölüm mü kapatır bu boşlukları, ölümsüzlük mü?
Bunu bilemiyorum kardeşim bilemiyorum....

Faruk Atıcı

Ölmeden Hemen Önce

Batıyorum
Karanlığa...
Kuyuların bile korkup kaçtığı deryalarda batıyorum, kurtar beni.

Ne yüzme biliyorum, nede gülümseten kurtuluşları.
Karanlık bir gecede okyanusun ortasında balığın karnında hapisim.
Ne olur kurtar beni.

Bilgisizim.
Cahilim.
Kendi kendime zulüm edenlerden olmak üzereyim.
Ne olur kurtar beni.

Ellerim diken.
Kalbim bir zeytin süzen tülbentlerin karası.
Batalıkta çırpınırken bedenim.
Seni arıyor korkulu gözlerim.
Batıyorum,
Kurtar beni gideyim.

Ne ara unuttum ben seni.
Kapından döndüğüm günden beri,
Kayboldum ıssız dünyalarda.
Su alıyor gençliğim.
Tükeniyor ömür dediğin.
Karanlık sulara düşmek üzereyim.
Batıyorum ey Yar kurtar beni.

Yaşlandıkça herşey grileşti.
Gözlerim değil, öfkem keskinleşti.
Zararım kendime lakin.
Zarar çoktan kârı geçti.
Batıyorum kurtar beni.

Bir el lazım çıkmak için bu çukurdan.
Bir temizlik ikliminde aku pak olmadan.
Huzuruna düşmekten korkuyorum.
Batıyorum ey yar sen kurtar beni.

Geceleri hep seni düşünürüm.
Gündüzleri sahada yürürüm.
Kalbime saplanan günahlar,
Ruhuma bulaşan isyanlar beni bitirmek üzere.
Batıyorum ey Yar kurtar beni.

Güneşin güzelliği.
Serin bir rüzgarın esenliği.
Eşyanın ve insanın mükemmelliği.
Bilirim seni buldurur bana.
Bulamadım ey Yar.
Sen tut elimden getir beni.

Ey yücelerden yüce.
Ey sevgilerden nice.
Ey gönlümün sahibi.
Ey bu kâinatın maliki.
Ey beni bana bırakan.
Ne olur kurtar benden kendimi.
Batıyorum kurtar beni.
Ölüyorum affet beni...

Faruk Atıcı

Ruhumun Maskesi

Zaman akıyor aslında, ruhumun güzel yüzlü maskesi eriyip bitiyor.
Öyle sıkılmışım ki, bir gelin sandığı içindeyim ve dizlerim başıma yaslı...
Korkunç bir görüntüye verdiğim irkilme gibi her saate bakışım!
Çevremde artan sesler batan güneşin çığırkan elçileri, askerleri.

Çumbaraya para atar gibi biriktirdim yaşlarımı, yıllarımı taki,
Ölüm gelipte paraya susayan bir hırsız gibi çalmasaydı bu canı
Konusmak! insanı yaşlandırır gibi
İnsanın saçları ağarsın ağarmasına da; gönlü kararır zamanla, ruhu sıkılır
Tıpkı günü çelik kancalarıyla götüren güneşin dünyayı kararttığı gibi...

Zaman akıyor aslında! ruhumun güzel yüzlü maskesi eriyip bitiyor
Bir sanatkarın en güzel eseri, olgunluk meyvesi, paha biçilmezdi o!
Ama ateşin herşeyi yaktığı gibi, dakikalarım bu hayatı kül etti
Korlanmış bedenimle kavru lan ruhum, herşeyden habersiz eriyip bitti.
Çok acıyor kalbim, hislerim mühebbet hapse mahkum gibi suskun!
Yakan düşman, yanan yaran, kırbaç izleri taşıyan güzel yüzlü ruhum benim...

Faruk Atıcı

Rüzgar

Kum tanelerini süpüren kızgın rüzgar,
Yaprakların merhamet dileyişine aldırmadan koparıp vurur yere onları.
Sanki rüzgar bir cellat ve tabiat soy kırımın eşğinde.
Sanki emri alan askerler gibi fırtınalar
Kaçışan canlıların peşinde...

Bu bir serseri kavgasına benzemiyor, kenar mahallelerdeki.
Şanki çitle çevrilmiş bir ağılda kaçışan sürünün kurt peşinde!
Öfkesi yanaklarını morartmış insanların.
Kimi paltosunun yakasını sıkar, kimi saçağın altına sığınmak peşinde.

Hayat bahardan yaza güç alır bedenlerden,
Bendenler bir sağır tirenin makinistsiz lokomotifinde...
Kömür gibi yakmalı mıyım günahkar bedenleri?
Çete gibi basmalı mıyım kompartımanları?
Bizler günahıyla sevabıyla aynı yolda, sadece gitmenin peşinde....

Öyleyse rüzgar;
Senden bırakmalısın bu karşılıksız saldırganlığını
Sen de bilmelisin, Yeryüzünde Fitne çıkaracak ve kan dökecek insanlar...
Ve benim gibi terlemelisin, diz çökmelisin, af dilemelisin.
Kendi adaletinden büyüktür Allah diye...

Şimdi çek git buralardan, mavi ırmakların rengini göklere verdiği ülkeye
Git ki dağlardan dokunup aldığın nurlar, burunlardan solunsun kalbe.
Bir siyah çocuğun omuzlarına es biraz, ninni ninni
Annesinin sütünün yetmediği çöl bebeklerine dokun serinliklerinle.
Bırak bu herşeyden daha kötü çileler hakeden bizleri,
Bırak bu vurdumduymaz insan minyatürlerini,
Ve şiddetinle mindere çevirdiğin mimberleri.
Sen sadece esenlik vermelisin,
Süleyman artık hayatta değil
Saraylar biletle girilen müzelerdir.
Ve tahtlar da artık saraylarda değil....
Bütün bunlara sinirlenmen hoşuma gitsede.,
Git artık rüzgar, bu gelişmiş medeni toplumdan
Kırbacınla diz çöktürme hevesini bırak zalime
Git de geri kalmış bir kulun önünde eğil...!

Faruk Atıcı

Şehitler Tepesi Boş Değil

Ya Alah, Ya Muhammet.
Ey şehitlerimiz,
Eyy yüreğindeki imanı mühürleyen erlerimiz.
Sizler, bizim öncülerimiz.
Bizler kimsesiz değiliz,
Şehitler tepesi boş değil...

Ey dünyaları ayaklarına serseler,
Ey bir eline güneşi, diğer eline ayı verseler,
Ey bu yola dikenler dökseler,
Ey imanlı, alını pak, yüzler
Ey tüm dünyanın yükünü sırtlayanlar!
Bizler kimsesiz değiliz,
Şehitler tepesi boş değil.

Ya Allah, Ya Muhammet,
Ey Mehtiyi bekleyenler!
Ey bir mucize dilenenler!
Ey bu yola zor deyip geri dönenler!!!
Şükür sizlerden değiliz.
Şehitler tepesi boş değil...

Ey gençlik, Ey nesil.
Ey bir tankın karşısına dikilenler...
Ey bir merminin sesine yürüyenler,
Ey vatanım, namusumdur diyenler,
Bizler kimsesiz değiliz.
Şehitler tepesi boş değil...

Ya Allah, Ya Muhammet,
Ey bedir, ey uhut, ey Saraçhane!
Ey Musul, Ey Kerkük, Ey ÇANAKKALE!
Şükür kimsesiz değiliz.
Şehitler tepesi boş değil...

Ey Şehadet, Ey Şehadet
Ey bu kutlu yol, bu kutlu dava...
Koşarak gelenleri gördün mü?
Zifiri Karanlıkta sıcak evlerinden bir kelebek gibi...
Uçarak gelenleri gördün mü?
Şükür Kimsesiz değiliz
Şehitler tepesi boş değil.

Faruk Atıcı

Ufo

Varlığın yokluk denizinde bir deniz feneri olduğunu bilmezdim.
Bir deniz fenerinin uzaklarda yanıp sönen bir dikkat sinyalinden fazlası olduğunu.
Bazı akılsızlar gibi sadece bir ışık hüzmesi zannedip, ardındaki eşsiz ve yüce mimariyi akletmezdim.

O dağdağalı ve zifiri denizin ortasında sürükleniyorken, uzaklardan yanıp sönen ışığının, gözlerimden içeri alan hayatın ışığından daha sönük olduğunu hissetmezdim.

Ne zaman ki deniz soğudu, ne zaman ki bulutlarla dalgalar sevişmeye başladı,
O zaman anladım ki, sıkışmış kalmış birileri var.
Başım, boynum, sırtımdaki yara, alınımdaki kara, neyim varsa sırlı sıklam ölmek istemiyorum diye dile gelince.
Bilinmeyen bir olgunun,. hiçbir zaman bilinemeyecek en önemli objesi olduğumu...

Faruk Atıcı

Unutulan Tarih

Ben, yeşil yalının gri duvarında mozaik çiçekliğim.
Yüzyıllık çınarlardan farkım var benim!
Ne bulurlar şehrin kokmuş kaldırımlarında?
Ahşap, gıcirtılı merdivenler ve tozlu, işlemeli sehpalara örtülmüş;
Tertemiz, lavanta kokulu gençliğim.

Ben, yeşil yalının gri duvarında mozaik çiçekliğim.
Soruyorum sana dostum! Nerde benim gençliğim?
Benim sevdalarım, benim toprağım ve karanfillerim...
Korku dolu vapur sesleri, nede martı serzenişlerim.

Saatim ben tik tak vuran,
Sarı sedirin üzerinde boz duvara çakılı duran...
Zamanın sınırlarını çizdirdiğim şu köşkte
Ve koşarak yaklaşan hizmetçi kızın kurnaz yüzünde...
İçimi tırmalayan bir çığlık fırlar taa mahalleye.

Yeşil yalının örümcek ağı duvarlarında ve sarı sedirin üzerinde boz duvara çakılı...
Bazen diyorum; durdurup zembereği, zamanı ve gençliği
Kendimden geceyim de; ya şu yalından gecmeyi?

Ben yeşil yalının gri duvarında mozaik çiçekliğim
Gitmek istesem boğaza doğru,
Savrularak denize,
Koca bir tarihin yüküdür, şu benim çektiğim!

Sarı sedirin üzerindeki boz duvara mıhlayıp;
Kutumu, şu yalıyı.
Bir yeminle ve bir saat, çiçeklikle
Ben tarihe tanık olmuş bekçiyim.

Faruk Atıcı

Uykusuz

Günahkar bir şehrin serseri çocuğuyum
ağızda sigaram
saat,saat sabah olmuş
5:18...
martı, işbaşı
fare,deliğinde
berduş,sızmış...
olmazların kentinde
uykusuz birçocuğum.
yarın,
yarın mı?
hangi gün yarına uyandın!
gözümü kapattığım an,güneş zaten doğmuş.
kasap,açmış
kahve,sinekli
hava,nemli
istasyon insanla dolmuş...
bu gecede yatağıma bulaşmış çamur
bu gecede şehrin gözleri,mahmur,
günahlarımız müşterek
ben fail,o tanık,
suça ortak olmak değildir,örtmek bilerek
şehir günahkar
gece fetbaz
ben uykusuz
bu usul curcuna sürecektir kuşkusuz...
kim bilir,belkide uykuda uğrarbu sokağa
misafir olur bir seferde benim yatağa.
yada ben gözlerimi o en büyük uykuya kapatacağım
günahlarını boynuna yükleyip karanlığın
sonsuzluğa kaçacağım
şehrin üç kulaç altında ezilirken bedenim
belki dinlenecek hiç olmadığı kadar zihnim
şehir günahkar
gece fetbaz
ben suçlu
ne olur gel artık uyku
cezam neyse çekerim...

Faruk Atıcı

Yarim İstanbul

Bu gece,
İstanbulum
Gel sarıl ruhuma efkarın yatışsın
özlemim dinsin.
Sancılısın bu gece sende benim gibi
Gel
gir odama
demleyelim dertleri
vuslata içelim
Yarınları sırtları ile getirir martılar
Güneş gözleri çekip alır denizlere.
Durupta kal İstanbul!
Gösterdiğim bu izlere
Arayıpta bulamazsan beni
Gurupta kal İstanbul...

Sezgilerimiz karışıyor kanıma
damarlarımdan mı?
hayır!
Bir duy gövdemizden akışını takvimin

ama
yine de gel, unutma
yarın İstanbul
Yarım İstanbul

Faruk Atıcı